

Kommunen, 25 pCt. af Vælgerne, ganske rolig bestemme: Nu tage vi Bevillingen bort. Saa er hans Familie sandsynligvis ruineret, og Panthaverne kunne se efter, hvor de faa deres Penge. Det er som sagt uretfærdigt og ogsaa upraktisk. Det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby) og det 12te kongevalgte Medlem (Trier) udtalte, at Drikfældighed var en Sygdom. Ja, det er en Sygdom, som Manden mærker; saalænge han er fuld; det indrømmer jeg, men denne Sygdom vil absolut brede sig mere og mere, hvis § 14 skal gennemføres i sin nuværende Form, thi ingen fornuftig Mand tør, naar Lovbestemmelserne ere saa vage, indlade sig paa at opføre anstændige Kroer og Herberger. Der vil brede sig en Del Smaasnasker, og Smugkroer ville vokse op i Kommunerne i stærkere Grad end hidtil. Brugsforeningerne, som kæmpe stærkt med Fristelsen til at udskænke spirituose Drikke, ville endnu vanskeligere kunne modsætte sig denne Fristelse. § 14 trænger absolut til en Revision, blandt andet fordi Billighed overfor de nuværende Ejere af Herberger og Kroer kræver det.

Det er i det hele taget i Slutningen af Forslaget: Handel med stærke Drikke, at Hunden ligger begravet. Man har i andre Lande set, hvorledes der tidt er gjort Forsøg paa ad mere eller mindre indirekte Vej at komme Drikkeriet til Livs, men de Veje, man der er slaaet ind paa, opfordre i Grunden ikke til at følge Eksemplet. Man behøver blot at pege paa Sverige. Der var Forholdet tidligere det, at naar Karlene kom til Byen, fik de en Snaps eller to og kom hjem let berusede. Disse mere eller mindre uskyldige Smaapiske vilde man nu til Livs, og der udstedtes derfor en Lov, hvorefter det mindste Kvantum Brændevin, der kunde sælges, var 1 Liter. Det havde den Virkning, at Karlene kom helt fulde hjem, idet ikke en nok saa gæv Svensker kunde taale saa stor en Dosis. At lovgive paa den Maner er ikke den rigtige Vej at gaa.

Det ærede Medlem fra Randers (Stilling) var inde paa at omtale en Brændevinsbeskatning. Jeg kunde have nogen Lyst til at komme nærmere ind herpaa, men jeg er bange for, at jeg hurtigt vilde blive stoppet af Formanden, og jeg skal derfor afholde mig derfra. Jeg ser ikke rettere, end at ingen er mindre ædruelige og afholdende end Afholdsmændene i deres Syn paa deres Medmennesker og deres Krav overfor Lovgivningsmagten. Herfor taler ogsaa det foreliggende Lovforslag,

som paa mange Punkter er affattet alt for strengt. Jeg ønsker det alt muligt Held i Udvalget, hvor det forhaabentlig vil undergaa en grundig og kritisk Revision, hvad det sikkert trænger til.

Da jeg her har paataalt nogle enkelte ligefremme Fejl ved Lovforslagets Affattelse, maa jeg maaske endnu gøre opmærksom paa en ganske ejendommelig Sprogblomst af en mærkelig Pragt. Der staar i § 20 „den herbergerende, der overskrider sin Ret til at beværte, *anses for ulovlig Beværtning*“. Altsaa en herbergerende, en Kromand forvandles til en ulovlig Beværtning. Jeg kan ikke se rettere, end at vedkommende Troldmand, Koncipisten heraf, bør, inden der atter betros ham et Penneskraft, gennemgaa et grundigt Kursus i dansk Retskrivning.

Ligesom de foregaaende Talere anbefaler jeg, at Forslaget sendes i et Udvalg, i Haab om, at man der først og fremmest vil tage et fuldt berettiget Hensyn til de nuværende Kro- og Herbergejere.

Stilling: Jeg skal paa Grund af den fremrykkede Tid udtale mig ganske kort.

Jeg tror, den højtærede Minister maa være glad ved, at der, i Modsætning til, hvad Tilfældet var med det foregaaende Lovforslag, er vist Velvillie overfor det nu foreliggende Forslag. Det maa anerkendes, at der er gjort et stort Arbejde og ogsaa et Arbejde, som maa kunne sætte Frugt i en Lov, der, om den end ikke fuldt vil tilfredsstille, dog vil hæve nogle af de Ulemper, som klæbe ved vor nuværende Lovgivning. Det er jo ganske mærkeligt at se, hvorledes et Lovforslag som dette har kunnet ophæve alle mulige Partiforhold i det andet Ting. Nogle, endogsaa en stor Del, afholdt sig helt fra at stemme, og det var kun med et lille Flertal. Lovforslaget blev vedtaget. Det er naturligvis de enkelte Paragraffer, der have sat disse Skillelinjer. Thi i det store og hele tror jeg egentlig, at Rigsdagens Medlemmer anerkende, at der er Trang til en Lovgivning paa dette Omraade.

Jeg anerkender navnlig ligesom min ærede Kollega for 6te Kreds (Pagh), at det ved dette Lovforslag er gjort let for Afholdsbeværtningerne at komme frem. Noget af det, det har knebet med under vor nuværende Lovgivning, har været at faa Afholdsbeværtningerne etablerede paa en saadan Maade, at de havde Lovhjemmel. Det viser sig rundt omkring, mærkværdigt nok ikke meget i København, men paa Landet og i Købstæderne, at Af-